

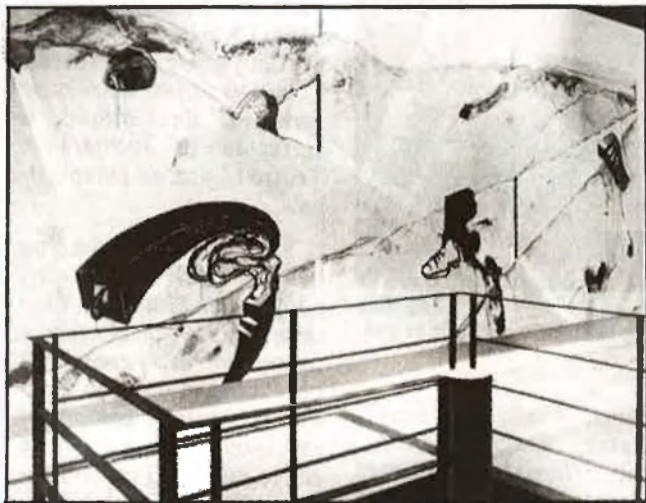
ens aferrem a l'esperança del Centre Dramàtic que la Generalitat del sud posarà en marxa enguany, amb l'ambició inicial suficient per a fer possible alguna cosa. Un nou local, pressu-

posts substanciosos i nova infraestructura, podrien permetre que els valencians diguem alguna cosa de profit en la comèdia cultural d'avui.

Ara per ara, amb tots els

respectes i tota la parcialitat, constatem que no veiem enlloc la famosa primavera de la *postmodernitat* madrilenya i que ens engresca d'allò més la crisi caòtica i sorollosa, adoba-

da amb les dèries de grandesa convergents i les provocacions boagellianes, del *Titànic* cultural barceloní, naufragant imponent en les aigües glorioses d'aquest final de segle.

«Metamorfosis»

Jordi Vicent

Vostell, l'inconformista

Quan als inicis dels seixanta, Joseph Beuys i Wolf Vostell participaven en aquella estranya i paradigmàtica comunitat anomenada *Fluxus*, on un grup bastant nombrós d'artistes europeus i nord-americans portava a terme els coneguts *happenings*, el que en definitiva feien era reproduir, a major escala, i actualitzar les provocacions i les actituds avant-guardistes amb què els artistes futuristes i *dada* manifestaven l'inconformisme davant la realitat social.

L'èmfasi posat en el deler de destruir, de trencar els esquemes de l'*establishment*, es feia palès en una

Joan Vicent ALIAGA

època subvertida per la guerra psicològica i la violència latent.

Però quan ja en 1970 la Kunstverein de Colònia (Alemanya) organitza la mostra *Happening and Fluxus*, l'esperit crític comença a trontollar. El perill d'integració en el circuit art-mercat-museus-institucions demostrava, una vegada més, que l'art ha de mantenir l'autonomia enfront de la realitat exterior.

Els *happenings* romaniens com a testimonis valuosos d'una necessària descàrrega psicològica (o catarsi, si es vol) que, en alguns casos, dugué algun dels participants a la imolació, dins del deliri.

En aquest context, Wolf

Vostell (Leverkusen, 1932) apareix com un dels cervells de la tendència que s'ha anomenat *art de l'experiència*. La sala Parpalló a València li atorga categoria de gran artista amb una exposició que, no cal dir-ho, sembla bastant desigual. La galeria Punto ho completa, això, amb dibuixos i més quadres. La instal·lació «Depressió endògena» presenta en l'intricat espai una sèrie

d'avui que l'artista sent, mitjançant aquesta instal·lació que no produeix sorpresa, és pretendre donar un caràcter revulsiu a un tipus de manifestacions que el va perdre fa temps. No es tracta de posar en dubte el valor de la idea, només el canal utilitzat per a expressar-la.

Així, el món depressiu, eròtic i obsessiu que traspuja aquesta obra fa olor a

«Depressió endògena»

d'aparells de televisió encaixonats en blocs de ciment, bruts per les contínues miasmes i defecacions dels titots que endeguen un infernal i esgotador part, en una espècie de ritme discontinu, que allarga les veus fatigoses dels televisors.

Intentar expressar l'agut procés depressiu del món

vell; les referències a Y. Klein (les dones pintant-se del vídeo) o a Duchamp hi apareixen sense l'origen ritual, i sorgeix aquesta pregunta: ¿no és més enriquidora l'obra actual de Vostell, que fuig de l'escatologia objectual (sacs, ossos, telèfons, papers...) i s'acosta a una sensibilitat clàssica?